

[Erik Andersen (Fr.borg amt).]

være interessant at have for hånden, hvis man vil vide, hvad forskellige socialdemokratiske ministre og ordførere tidligere har sagt om indholdet af en ønsket styrelseslov.

Som allerede omtalt i mine bemærkninger til det tekniske og administrative personales repræsentation i de styrende organer er vi i socialdemokratiet ikke ufølsomme over for, hvad organisationsfolk mener og ønsker, men vi har ikke kunnet følge de studerendes råds anvisninger. Hvis vi havde gjort det, ville de højere uddannelsesinstitutioner alene være blevet de studerendes og de ansattes ejendom. De er og bør være hele folkets eje. Det kan ikke være rimeligt, at den eneste opgave, ministeren og folketinget har, er at skaffe pengene til de højere uddannelser og derefter helt overlade den suveræne råderet til de studerende og de ansatte. I fagbladet Metal nr. 2, 1973, stod der som en afslutning af en omtale af lovforslaget følgende: „Det må stå helt klart, at heller ikke i forholdet til studenterrådet ved Københavns universitet er folketinget nummer to“.

En udtalelse, jeg fuldt og helt kan tilslutte mig.

Det foreliggende lovforslag indeholder så mange forbedringer og giver de omhandlede institutioner så høj en grad af selvstyre og de ansatte og studerende så megen indflydelse og medbestemmelse, at jeg ikke tøver med at anbefale det på den socialdemokratiske gruppes vegne.

Knud Bro: Ja, der er jo sket ting og sager, siden vi sidst diskuterede et forslag til styrelseslov her i folketinget. Det forekommer mig, at det er en noget mere afslappet atmosfære, denne diskussion foregår i i dag end sidst, vi talte om disse ting. Det kan jo somme tider være gavnligt at få regeringsansvaret og dermed ansvaret for, at tingene også i praksis skal kunne fungere og virke. Det er i hvert fald sværere end blot at holde de rene linjers taler. Jeg skal i øvrigt ikke sige mere om dette på nuværende tidspunkt. Vi har med stor interesse i mit parti studeret dette forslag, og vil meget gerne fortsætte arbejdet i udvalget, hvor vi vil gennemgå alle disse mange detaljer og alle disse principper for valg osv., der ligger i dette forslag. Det er nemlig rigtigt, som ministe-

ren skriver i sin fremsættelse, at der er behov for tusind paragraffer, hvis man skulle udtrykke det hele. En lang række ting må vi have opklaret, men vi vil gøre det ud fra det princip, som ministeren selv giver udtryk for i sin fremsættelse, at på dette område kan man kun få det hele til at fungere ved god vilje og i øvrigt ved at understrege det store ansvar, som ligger i forlængelse af det meget vidtgående selvstyre, som man får på dette område.

Jeg vil gerne gøre nogle principielle bemærkninger på mit partis vegne. For det første er det meget væsentlig for os i opbygningen af styrelsen, at vi sikrer de faglige kvaliteter på den højere uddannelses område. Jeg vil gerne understrege det så meget mere, som det i forbindelse med det, som er sket i vores samarbejde i Europa, forekommer at være en meget klar tendens, at de europæiske lande er interesseret i i højere grad at arbejde sammen på uddannelsesområderne, og det må være naturligt, at en uddannelse, som er god i et europæisk land, også kan anvendes i et andet, men det forudsætter selvfølgelig, at vi har en meget nøje kontrol med uddannelsernes faglige kvalitet såvel i forskning som i uddannelse. Derfor vil jeg gerne understrege i den diskussion, vi fører i dag, at der kan ikke slækkes på det faglige indhold.

Det andet, jeg gerne vil sige, er, at det er nødvendigt at sikre og slå fast, at det er samfundets universiteter. Vi er i allerhøjeste grad tilhængere af medarbejderskab i virksomheder og trivsel og alle disse ting, som også er indeholdt i dette lovforslag, men det må i hvert tilfælde slås fast, at målsætningen kan ikke alene fastsættes af dem, der arbejder på uddannelsesinstitutionerne, hvad enten det er den ene gruppe, eller det er den anden gruppe.

Jeg skal ikke gå langt ind i diskussionen om objektiv eller ikke-objektiv undervisning og uddannelse — den diskussion er mere akademisk og skal føres et andet sted — men blot sige, at man kan i hvert fald sikre, at ud af mangfoldigheden af de forskellige læreres subjektivitet kan der komme en kritisk debat, og man kan i hvert tilfælde sikre, at vore universiteter og højere læreanstalter fortsat vil være sæde for en kritisk tanke og en fri tanke og ikke vil lade sig dominere af en eller anden gruppe, som